

TOVERI (THE COMRADE)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

JOHN VALIMAKI, Editor & Manager Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office. TELEPHONE — Office 365; Editorial Dep't 832.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

AMMATTILIIKE HUIPUS- SAAN.

Englannista tiedotetaan, että siellä ovat kansallisten ammattijärjestöjen konttoripalvelijat perustaneet oman unionin, koska heille maksetaan niin pientä palkkaa, että sillä ei kunnollaan tule toimeen ja koska ei ole olemassa mitään muuta unionia johon he voisivat yhtyä.

Se on ammattiliikettä huijussa. Unio muuttuu silloin pelkäksi työntekijäksi, jonka edut ovat ristiriitaiset käyttämiensä työlläisten etujen kanssa. Ammattiliikkeen vahingollisuus on jo tunnettu laajoissa piireissä jokaisessa maassa, mutta mistään ei vielä ole kuulunut uutisia, että unionien oman työväestön pitäisi järjestäytyä unionia vastaan. Kaiketi näiden unionien vaatimukset nyt antavat yhden riittävän lisän kansallisiin järjestöjen vuosikokouksiin, niin että siellä on ainakin kaksi tärkeää kysymystä: nämä ja hallintopiiridiat. Silloin voi ammattiliike jättää kokonaan ohjelmastaan pois taistelun porvarillisia työntekijäjä vastaan.

RAJA-AIDAT.

Miten suunnattoman paljon monet, yksityistalouden aikana välttämättömät, mutta yleisomistuksen aikana tarpeettomat rajamerkit tuottavat työtä ja kuluja, siitä saamme jonkunlaisen avustuksen kun kuulemme, että tässä maassa, osataan vuosittain noin sadan miljoonan dollarin arvosta yksinään pussia aitaapuulajin. Tähän ei sisälly vielä se määrä mitä maanviljelijät itse valmistavat, eikä myöskään rautapajujen hinta, joita myöskin on viime aikoina alettu runsaasti käyttää. Kun otetaan sitten huomioon, että paalat muodostavat ainoastaan pienimmän osan aitauskannuksesta, voimme ymmärtää miten suuren määrän yksin aitaaminenkin jo tuottaa Yhdysvaltain farmarien vuotuisiin kuluksiin. Me emme tietystikään kos-

kaan pääse sille asteelle, ettei aita-olienkaan tarvittaisi. Tarpeellisenhan se on karjan y. m. tähden monessa paikassa, olipa yhteiskuntajärjestys mikä hyvänsä. Mutta suurin osa aidoista on kuitenkin olemassa pelkästään yksityistä omaisuusraja osottamassa, joka uuden oimistujärjestyksen tullen on tarpeetonta. Siten säästyä aidaan tekoon kuuluva työkin johonkin mistä on suoranaista hyötyä.

AIKAMME SIVISTYSKUVA.

Niin synkkä ja iloton kuin köyhälistön elämä onkin yleisesti, on siinä sentään jotakin huivittavaakin, ellei muuta niin kätevästi eräitä kapitalistisen järjestelmän ilmiöitä. Suuret päivälehdet kertovat, miten esim. New Yorkin kaupungissa ovat kansakoulunopettajien palkat niin alaiset, että suurin osa opettajista on suoranaisessa puutteessa, ja että samassa kaupungissa on toistasataa uutta koululasta, jotka menevät aamuisin syömättä kouluun.

Kun ajattelee, että näiden näkökantojen ja räsyisten opettajien on opetettava näkökantoja opettajista on suoranaisessa puutteessa, ja että samassa kaupungissa on toistasataa uutta koululasta, jotka menevät aamuisin syömättä kouluun. Kun ajattelee, että näiden näkökantojen ja räsyisten opettajien on opetettava näkökantoja opettajista on suoranaisessa puutteessa, ja että samassa kaupungissa on toistasataa uutta koululasta, jotka menevät aamuisin syömättä kouluun.

Aikamme sivistyksen luomia kuvia näkee ympärillään monenlaisia, mutta vertojaan haakei yllämainitsemamme. Näkökanto opettajista selittämässä näkökanto lapsille, ettei heillä ole näkökanto, vaan ylellisyyttä ja yltäkylläisyyttä kaikilla, joten jokainen pitäisi olla tyytyväisiä; siinä kuva jota tuetyväisyyden historiotsija katselee käsittämättä mikä sen synnytti.

Teollisuusunionijärjestöjen käytännöllinen tehtävä

Ammattiliikkeen vanhentumisen ja tehottomuus on synnyttänyt pyrkimyksen teollisuusunionistiseen järjestykseen. Sen avulla, niin selitetään, voi työväestö paremmin taistella etujensa puolesta. Ja melkein vastaaväitettävä myönnettään jo sosialistisissa piireissä, että ammattiliike työväenliikkeenä on aikansa elänyt ja muuttunut

enemmän jarruksi kuin taisteluseksi. Mikäli erimielisyyttä on, johtuu se siitä, millä tavalla teollisuusunionistiset järjestöt olisivat helpoimmin muodostettavissa.

Ja tästä puolesta asiaa kai riittääkin väitellä siksi kunnes — ikäänkuin huomautta — ammattiliike on kokonaan väinnyt ja teollisuusunionit ottaneet sen tilan.

Vain harvassa käsitetään teollisuusunionin tehtävä kokonaisuudessaan. Niissä piireissä joissa ei käsitetä työväenliikkeen vallankumouksellista merkitystä, ei voida myöskään käsittää unionistiselle liikkeelle kuuluvaksi muuta tehtävää kuin työväestön olojen parantaminen kapitalismin valitessa. Oikeastaan tämä mielipiteiden eroavaisuus muodostaakin pohjan sille väittelylle, joka ammattiliikkeen ja teollisuusunionistisen liikkeen välillä on käynnissä. Ne jotka pitävät kapitalistisen järjestelmän pysyvänä yhteiskuntamuotona, eivät käsitä teollisuusunionin tarpeellisuutta, koska tämä unioni on muoto käy tarpeellisimmaksi vasta sen jälkeen kun työväestö on saavuttanut määrättyjä tuloja.

Päinvastoin taas ne, jotka käsitävät kapitalistisen järjestelmän kukistumisen välttämättömyyden, asettavat melkein liian usein tärkeimmäksi sen tehtävän, jonka unionistinen liike saa vallankumouksen jälkeen. Ja epäilemättä se onkin tärkeä, koska se suoritetaan aikana, jolloin ehtydykset saattavat tulla mitä tuhoisimmiksi. Mitä kiikkumunakin kukin toivoo vallankumousta ja mitä lähempänä katsoo sen nyt jo olevan, sitä suuremman painon panevat sellaiset henkilöt teollisuusunionin vallankumouksen jälkeiselle tehtävälle.

Tässäkin suhteessa ilmenee erilaisia käsityksiä; toiset selittävät — syndikalistiset ainekset yleensä — että teollisuusunionit ovat ne, joiden käsiin tulee koko yhteiskunnallisten asioiden hoito valtion hävittäessä. He käsittelevät valtion väärin, olettaessaan että se häviää silloin kun työväestö on päässyt sen heräksi. Käytännöllinen kokemus osoittaa jo — ellei sitä muuten käsitäisi — että valtio ei häviä työväestön käsissä ennenkuin sen (valtion) tarve on loppunut. Sama kokemus osoittaa myöskin, että teollisuusunionit eivät sellaisenaan yhdellä askeleella kohoavat valtion tilalle.

Mutta vaikka eivät ne siihen kohoakaan, niin niiden käytännöllinen tehtävä on sittekin sangen suuri ja niiden näyttelemä osa välttämättömän tärkeä. Ilman voimakasta teollisuusunionien olemassaoloa ei työväestö suoriutu voittajana vallankumoustaistelussa. huoli-

remmin toimeen ilman heitä, mutta ironista se on sittekin, että he melkein poikkeuksetta syyttelevät jokainen meitä siitä, mitä he itse olisivat meillä teettäneet, jos me olisimme olleet kylliksi pöhlöjä heitä seurattessamme, silloin kun he ovat meitä johtamaan pyrkineet.

Tulen sammuttaminen tulella.

Suurien metsä ja aavikopalojen aikana tavataan toisinaan syyttää vastavalkoa tulen ja tuhon estämiseksi. Jotakin samantapaista kuulin kerran keskiperillä erään huomattavan puoleen johtomiehen joutuvan vuosia takaperin esittävän, kun oli kysymys siihen aikaan eri liikkeiksi eronneen radikaaliryhmän vastustamisesta.

Meikäisten "keltasten" puolelta oli syytettävä radikaalimien palo joka kirkkaudellaan tulisi voittamaan senaikaisten radikaalien ja nykyisten tuplajulaisten innostuksen liekit. Tarkotus minun pyrittäisiin, saisi tietysti jäädä ennalleen, mutta tulta ja tohinaa piti-olla, niin että sillä häikäisevillä silmät jotta radikaalisista ymmärtävät vain sen ihmeelliset lauseet ja polttavat kiikkon.

Jotakin tuon tapaista onkin sielläpäin mailman tapauksen johdattavan tilaisuuden tullen kokeiltu "Entiset radikaalien vastustajat ovat juoneet kilpa tuplajulaisten villin vasikan kanssa osottaakaan aatteellisia pikaajoksuutaitoaan. On tahdottu osottaa, että kyllä sillä mekin osamme hypätä ja juosta, ja mikä parempi, meidän hyppäämismme se sitä tapahtuu aina suoraan heinäkenttä kohden, jottavastoin nuo toiset hyppivät paikallaan.

Ja onhan sitä tuolla hypymillä jotakin voitettukin. Osaatu monta huomattavaa estettä

millä tavalla yksityiskohtaisesti, millä tavalla yhteiskunnalliset olojärjestyvät ja järjestetään. Se riippuu eri maiden tuotannollisista kehityksestä. Venäjä ei voi järjestää olojaan heti samalla tavalla kuin ne voisi järjestää Amerikka, ja Englanti on jälleen erilaisessa asemassa kuin kumpikaan edellämainittu, jo yksin senkin vuoksi, että sen käytettävissä olevat ainekset tuotannon ylläpitämiseksi ovat erilaiset kuin näiden kummankaan. Tätä järjestämistointa häiritsemään astuvat lukemattomat seikat sekä omissa maassa syntyvät että ulkomaisten suhteiden synnyttämät, niin että niiden etukäteen arvioiminen ei ole mahdollista — eikä välttämättömyyden.

Mutta muodostukootpa nämä suhteet minkälaisiksi tahansa, ne eivät ensinkään muuta toiseksi sitä, etteivät tuotannon järjestelyssä jää mitään tärkeä osa industrialistisille unionille. — Eri teollisuusalojen järjestöt saattavat yhdessä muodostaa yleisen, koko tuotantoa järjestävän kokonaisuuden, johon puolestaan liittyy muiden yhteiskunnallisten toimialojen edustajat elimet. Näin muodostuu se teollisuusparlamentti, johonkäläinen tulevaisuuden "valtiomuoto" epäilemättä tulee o- lemaan.

Nykyisyyden tehtävät.

Mutta teollisuusunionilla on tärkeä tehtävänsä jo kapitalismin vallistuksessa. Työlläisten on saatava parannuksia oloihinsa a) työllä, eikä niitä voi saada muuten kuin jatkuvan taistelun avulla. Ja tämä taistelu käy sitä tehokkaammaksi, mitä kunnollisemmat ja tehtävästään tietoisemmat unionit ovat.

Ammattiliikkeen taistelu tässä suhteessa on jo miltei kokonaan tehottomaa, jopa paikoin parannusten saantia ehkäisevään, kun unionien toiminta kohdistuu enemmän sisäisiin hallintopiiriin kuin taisteluun kapitalistiluokkaa vastaan. Työlläisten asema on nykyisin sellainen, että unionin on alituisesti oltava valmiina ja selvillä kaikista niistä yhteiskunnallisista suhteista ja elimistä, joiden kautta porvaristo pitää valtaansa yllä ja työlläisiä vallaanlaisuudessaan.

Itse asiassa on porvarillisen eduskunta jo teollisuusparlamentti, vaikka se muodollisesti näyttää perustuvan maantieteellisille alueille. Jo eduskunnan jäsenet ammattiliiketoimittavat tämän seikan. Ja selvemmäksi se käy vielä kun ottaa lukuun ne edut, mitä eduskunnan jäsenet edustavat. Jokaisessa vaalitistelussa käy sitipäitisi mitä selvimmin ilmi eduskunnan todellinen luonne; mitäpää muuta olisikaan porvarien keskinäinen taistelu edus-

poliittista radikaalia uudelleen matkaan, jotka nyt tahtoisivat, että kaikkien olisi alettava hypymään sellaisilla hypyillä kun hekin ovat aikoinaan ottaneet, pois sosialistipuolesta. Se on yhäti näiden hypymestarien pääpyrkimyksenä. Vasta sitten kun siitä on ulospäästy, voi ajatella, että työväestö voi ruveta jotakin vallankumouksen eduksi tekemään.

Meillä ei ole nyt erittäin piteviä tilastoja tässä käytettävissä, mutta siltä minkäverran tuo juoksupöytä on tuottanut tuloksia, mutta siitä meillä on selviä todistukset, että toivottua tulosta ei tämä vastavalkoan syyttämisen ole tuottanut. Jos onkin saatu muutama "poliittisia marttiliijoita" tuplajulaisten joukosta, niin samalla aikaa on vastavalkoa polttanut otia pelto niinpäälön ettei voitto korvaa ollenkaan tappioita.

Suomalaisen sosialistijärjestön tilastot osoittavat, että itäpiirissä yksinään on enempi jäseniä kuin näissä kahdessa piirissä yhteensä. Kun lokaasta länsipiiriin osalle noin tuhannen jäsenenä, jää keskiperiin, niin pieni jäsenmäärä sen asutukseen verrattuna, ettei eipä tosiaankaan voi sanoa sosialistisen liikkeen siellä voittaneen. Ja kun katsellaan sitten näitten osastojen toimintaa, näyttää se ettei tässä vastavalkoan polttamassa kassessa ota vielä isoon aikaan niukkaan kasvatukseen. Olipa kysymyksessä mikä järjestyksessä tahansa, tahtoo keskiperiä jäädä melkein aina länsipiiriin tasolle, jopa alkein siitä, vaikka tämäkin piiri on pahasti aikaanraapeillyä ja jonka jumalattoman laajuutensa tähden on ollut vakaampi siitä selviytyä ja yhtenäistyä.

Viitataan ehkä Työmiehen tilaajamäärän kohoamiseen ja lehden taloudellisen aseman parantamiseen ja tahdotaan sillä osot-

taisteluun kuin eri etujen välillä taistelua. Siellä esiintyvät rautatieyhtiöt, telefoonyhtiöt, kaivosyhtiöt, teräs-, tupakka-, lihanpakkaus-, tupakanviljelys- jne. trustit kukin vaatimukseen, taistellen toisinaan tuimasti välissään, siitä huolimatta että ne aina yhteisesti taistelevat työväestöä vastaan, milloin parlamentin luokkaisu- telutehtävät tulevat esille. Kun eduskunta on se laitos, jolla porvaristo vaikuttaa oman luokkansa ja työväenluokan välisiin suhteisiin, niin täytyy työväestöllä olla jo kapitalistisessa yhteiskunnassa käytettävissäään laitos, jonka kautta se saa luokkavoimansa kuuluville, vaikuttaakseen eduskuntaan. Ja tässä ilmenee teollisuusunionien erittäin tärkeä tehtävä; oikeastaan kaikkein tärkein, sillä jokaiseen yhteiskunnalliseen elämään alaan vaikuttaa eduskunnallisilla toimenpiteillä — vaikka esim. syndikalistiset ainekset kokonaan kieltävät tämän seikan. Melkeinpää välttämättömyyksiäkin taistelussa työlläisten elinehtojen parantamiseksi näkee selvästi eduskunnallisten toimenpiteiden vaikutuksen, lainlaadinnan vaikutuksen. Unionistien toiminta on mahdotonta, ellei työlläisten oikeuksia kyetä pakottamaan huomiota otettavaksi eduskunnassa.

Ne jotka eivät näe mitään yhteyttä lainlaadinnalliseen ja tuotannolliseen toimintaan välillä, huudahtavat ylimielisesti, että unionistien toiminnan ei tarvitse pyrkiä vaikuttamaan eduskunnalliseen; riittää kun saamme lukuisan sosialistisen edustajajoukon, se kyllä pitää puoliaan. Tämä käsite on harhaan johtava ja vaarallinen, sillä jokemus osottaa liiankin hyvin, ettei ellei eduskunnan työväen- edustajilla ole järjestettyä voimaa takanaan, niin niillä ei ole lukumäärässään sen enempiä voimaa kuin minkä heidän persoonallisuutensa heille takaa. Ja se ei takaa mitään. Eduskunnan jäsenet täytyy jokaisessa taistelussaan saada luottamusta jollain tavalla toimintaan järjestöön, teollisuusunionistiseen järjestöön, joka on tehokas toimintakuntoinen että sekeistäistä ja yhteiskunnallisista suhteista tietoinen. Silloin vasta alkaa työväestön ääni eduskunnassa kuulua.

Eduskunnallisen taistelun tukeminen on teollisuusunionien tärkeä tehtävä, koska, kuten sanottu, lainlaadinnalla on niin tehoisa vaikutus työlläisten elinehtoihin. Tämän rinnalla on niiden välittömän jokapäiväisen tehtävänä valvoa, että niitä säädöksiä, joita lainlaajittajakunta laativat, noudatetaan myöskin työpaikoilla. Miten hyviä lajeja laaditaan, ovat ne arvottomia, ellei niitä nou-

daa kyllä sitä sentään on edistetty. Mutta tämä ei ole riittävä todistus, sosialistisen liikkeen voimistumisesta. Silloin kun liikkeemme oli aikkuvaiheissaan merkitisi lehtiemme tilaajamäärän kohoamisen sosialistisen liikkeen voimistumista, sillä silloin sitä tilattiin sen aatteen tähden, mitä lehti edusti. Mutta nyt on se sosialistiset päivälehdet vallottaneet jo uutisielteen aseman Amerikka suomalaisien keskuudessa. Suuri osa niiden tilaajista ovat sellaisia jotka eivät valita mistään puolueesta mitään, vielä vähemmän sosialistien välistä suunnista ja kantakysymyksistä; tilaavat vaan lehteä, koska se tuo tiedot maailman tapahtumista. Myönteittäisiä he saattavat olla sosialistiselle liikkeelle, mutta eivät tee sen suhteen niin tarkkaa rajaa etteivät aina olisi valmiit siitä johonkin muuhun hyvältä näyttävään vaihtamaan, varsinkin jos siitä näyttäisi hetken etuja olevan, kuten esimerkiksi non-partisanien puuhista monissa eri muodoissaan.

Sitapäitisi on otettava huomioon sekin seikka, että viimeiset vuodet ovat olleet rahallisesti suhteissa edullisia kaikille liikkeille, niin että niiden ajalla saatu voitto ei sinäkään suhteessa todista niinkään paljon sosialistien edistymistä kuin sitä hyvinvointia, minkä hyvä työväkeä aina tuottaa kaikille niille joilla on jotakin "bisnestämistä". Jos teemme katsauksen vaikkapa Industrialistien puolelle, näemme siellä saman seikan. Sielläkään ei ole aatteellisesti mitään edistetty; heidänkin toimintansa on kuulunut "keltasten" vastustamisesta ja vankilaan joutuneiden jäsenten avustamisesta. Mutta aineellisesti on heidän lehensä edistynyt suhteellisesti katsoen yhä hyvin kuin meikälaistekin lehdet. Säännöllisten tienestij-

dateta. Ja työväestön on omilla järjestövoimillaan kyettävä valvomaan, että niitä ei rikota. Ja kun yksityiset toimittajat, yksityiset virkapaikkojen hoitajat valvovat nimellisesti, noudatetaanko lakeja taikka ei, niin itsestään selvä on, että jokaiseen virkapaikkaan on saatava työväenluokan edustaja, joka toimii jo omasta aloitteestaan, eikä kuten porvarien edustaja, lyö laimin jokaista tehtäväänsä ja käyttää jokaista tilaisuutta työläisiä vahingoittakseen. Kuinka suurmerkityksellinen tällainen asioiden järjestyminen olisi lakkotapauksissa, on selvä vähäisellä ajattelulla.

Alituisen uusien vaatimusten suunnittelemisen ja toteuttajille esittämisen kuuluu teollisuusunionien tehtävään. Samaten kuuluu niille aloitteiden teko eduskunnan jäsenten toimintaa varten: lainlaadintasuunnitelmat.

Sellainen käsite, joka on valalla ammattiunionissa yleisesti, että valtiollisella toiminnalla ja taloudellisella toiminnalla ei ole mitään tekemistä toistensa kanssa, että valtiollinen toiminta on poliitikoitsijain yksinomainen asia, ei saa saada pienintäkään jalansijaa teollisuusunionistisessa liikkeessä. Miten tyyperän mutkikkaalta ja epäjohdonmukaiselta taloudellisen järjestöön ja valtiollisen järjestöön yhteistoiminta saattaakaan tuntua, niin meidän vallassamme ei ole mielivaltaisesti määrätä, onko eduskunnallinen toiminta tarpeellinen taikka ei. Kaikkii riippuu siitä, käytetäänkö sitä yhteiskunnallisten luokkasuhteiden muovaillussa. Jos sitä käytetään, niin selvä on että siihen täytyy kyetä vaikuttamaan jos mielitään tehokkaasti taistella. Ja mitään esimerkkiä ei ole etteivät sitä käytettäisiin, päinvastoin osottaa jokapäiväisen elämä että sillä ne suhteet muovaillaan.

Ollakseen eheitä ja tarkotustaan vastaavaa, on työväenliikkeen toimittava valtiollisesti ja taloudellisesti, mutta tämä kaksinaimainen toiminta ei saa olla mitään toisistaan eristettyä, vaan täydellisesti yhteensulautunutta. Teollisuusunionistisen liikkeen pitää kyetä kokoamaan työväestön taistelujoukot työmailla sillä tavalla, että niitä voidaan milloin hyvänsä käyttää taistelussa valtiollisten saavutusten hankkimiseksi. Ja valtiollisten edustajien täytyy kättä, että ilman niitä työmailla olevia taistelujoukkoja on heidän toimintansa vain yksityisten heikko toimintaa, kuten se valitettavasti on tähän saakka ollut.

Sillä tavalla kun järjestyään, silloin muodostavat teollisuusunionistiset järjestöt nykyisyydessä sen hermoverkoston, josta sosialistisen toiminnan arvoteltu alkaa käydä siinä hengessä, että puolueesta olisi parhainta erota, hajoavat voimat anti-socialistien puolelle, tahtovatpa arvostelijat sitä tai ei. Viimeisimpänä näytteenä on meillä vielä täällä länsipiirissä nähtävissä Aberdeenin osaston toiminta. Mainitti osasto, joka on "täydellisesti Työmiehen kannalla" päätti äskettäin erota suomalaisesta järjestöstä koska se perustusta sosialistipuolelta. Parokutus ei ole mennä "toplajulaisten" vaan kommunistien. Toverin kanssa ei ole virallisesti vielä välejä katkaistu, mutta Työmiestä on kaikissa tapauksissa ilmaistu haluttavan enempiä kanattaa kuin mitään muuta. En tiedä minkäverran Työmiestä lie sieltä saanut uusia tilaajia, mutta Industrialistien asiamiesten silmiä ainakin näkyy oleen eturintamalla lehtensä asiamiesten joukossa siitä saakka kun Aberdeenin osasto alkoi kommunistikumetta sairastamaan ja on yhä parantanut vauhtiaan nyt kun osasto päätti yksinään lähteä vallankumousta tekemään. Sellaiset ne ovat tulokset, tuosta "vastavalko"-ohjelmasta.

Sosialistinen liike elää ja edistyy vaan omalla ohjelmallaan, juri sillä ettei se ole sitä mitä toiset s. ovat. Kieltäytymällä kompromissista porvariston kanssa, se voittaa porvariston. Hyökkäamalla kaikille ne aatteellisten intonilajien pikaisen vallankumouksen keksinnöt, joita alkaajoint tullen tulee ja lähtemättä kiipejuoksuun jokaisen kanssa, jotta sanoo suorinta tietä uuteen yhteiskuntaan menevänsä, se säilyttää lujutensa ja cheytensä, mikä sille köyhälistöjoukkojen kokoamisessa ja kasvattamisessa suureen tehtävänsä on valtiomahtona. Se meidän pitäisi tahtakin kokeilusta oppia.

Ja se tilanne mihin siellä on nyt jouduttu, on vaarallisin kaikista. Silloin kun sosialistipuolueen ohjelma ja menettelytavat on arvosteltu kelvottomaksi, kun sosialistinen liike on sanottu kaikiksi muiksi vaan ei kannattamisen arvoiseksi ja kun tilalle on istutettu vain kymmenlajisia haaveita pikaisen vallankumouksen tulemisesta, taloudellisen ahdingon kehitymisestä jonka valitessa hätäpäisesti perustetut sovittit tulevat ottamaan vallan käsiinsä ja muuta sellaista, niin mikä antaisi tuplajulaistelle paremman mahdollisuutensa kukaan tuollaiset järjestöt hajalle. Ja sillä tavallaan tuli viimeistenkin luajamun. Laukki kritiserasi ensin Työväen Opistolla sosialistipuolueen toimintaa, milwaukelaisia esimerkkinäan käyttäen, arvottomaksi. Oppilaat osastoihin mentään tekivät parhaansa kerrataksaan Opistolla saamaansa opetusta Tuplajulaista esiteltiin sitten kaiken parantajana. Kun puolueen parjainten oli kyllin täydelliseksi suoritettu, oli loppu helpo. Puoluetta ruvettiin "parantamaan" ja erottiin omaa ohjelmaa ajamaan erikoiseksi järjestöksi.

Jokaisella paikkakunnalla, mis-

sa sosialistisen toiminnan arvoteltu alkaa käydä siinä hengessä, että puolueesta olisi parhainta erota, hajoavat voimat anti-socialistien puolelle, tahtovatpa arvostelijat sitä tai ei. Viimeisimpänä näytteenä on meillä vielä täällä länsipiirissä nähtävissä Aberdeenin osaston toiminta. Mainitti osasto, joka on "täydellisesti Työmiehen kannalla" päätti äskettäin erota suomalaisesta järjestöstä koska se perustusta sosialistipuolelta. Parokutus ei ole mennä "toplajulaisten" vaan kommunistien. Toverin kanssa ei ole virallisesti vielä välejä katkaistu, mutta Työmiestä on kaikissa tapauksissa ilmaistu haluttavan enempiä kanattaa kuin mitään muuta. En tiedä minkäverran Työmiestä lie sieltä saanut uusia tilaajia, mutta Industrialistien asiamiesten silmiä ainakin näkyy oleen eturintamalla lehtensä asiamiesten joukossa siitä saakka kun Aberdeenin osasto alkoi kommunistikumetta sairastamaan ja on yhä parantanut vauhtiaan nyt kun osasto päätti yksinään lähteä vallankumousta tekemään. Sellaiset ne ovat tulokset, tuosta "vastavalko"-ohjelmasta.

Sosialistinen liike elää ja edistyy vaan omalla ohjelmallaan, juri sillä ettei se ole sitä mitä toiset s. ovat. Kieltäytymällä kompromissista porvariston kanssa, se voittaa porvariston. Hyökkäamalla kaikille ne aatteellisten intonilajien pikaisen vallankumouksen keksinnöt, joita alkaajoint tullen tulee ja lähtemättä kiipejuoksuun jokaisen kanssa, jotta sanoo suorinta tietä uuteen yhteiskuntaan menevänsä, se säilyttää lujutensa ja cheytensä, mikä sille köyhälistöjoukkojen kokoamisessa ja kasvattamisessa suureen tehtävänsä on valtiomahtona. Se meidän pitäisi tahtakin kokeilusta oppia.

Pirtti-jukka

JUTUSTELUA

Mitä entiset kuuluisat "toverit" hommailevat

Sodan aikana vei porvaristo meiltä hyvän joukon niitä "intellektualeja", jotka muutamaa vuotaa aikemminkin olivat tulleet puolueeseen" toivolla, että ovat saapussalla ja valmiina silloin kun tämä puolue alkaa olla sinä kunnossa, että sen ehdokkaita ruvetaan valitsemaan virkoihin.

Toiset näistä "tovereista" — sellaiset joilla ei ollut muuta kuin suorastaan joku virkapaikka mielessä — vaativat, että puolueen olisi ohjelmassaan ja menettelytavoissaan pitänyt ottaa porvarillisten reformipuolueiden tavat käyttämään kasvaakseen, kuten porvaripuolueetkin, äkkii virkoja valtaavaksi puoleksi. Toiset taas tyytyivät siihen, kun pyrkivät isännöimään itse puolueen sisällä. Näiden viimeksimainittujen joukossa oli muiden muassa eräs William English Walling niminen, lahelle miljoonan tulsun arvoisen herra. Hän oli kymmenkunta vuotta yhtiä päättä sotajalla puolueen johtava miehiä vastaan, väittäen heitä liian vanhoilliseksi, porvarilliseksi ja kaikkeksi muuksi, mitä sanaa sopii, kun alkaa siihen suuntaan vastustajiaan panettelemaan. Itse mielestään hän oli uusi Marx, joka nykyisin olisi tietysti ensimmäisenä kommunistien joukossa, ellei sattunut tapauksi tällävalin, mikä panivat sosialistisen uskollisuuden koetuksen alaiseksi ja sen tullen hän lankei.

Hän kirjoittele nyt New York Timesiin, joka kaikki näiden luopioiden kautta, on ottanut sosialisteja parjataksaan. Aivan äskettäin hän on laatinut siihen kirjoituksen jota porvarilehdet aina tänne saakka, ovat toineen toisensa perään kerranneet. Si-

nenä hän väittää, että sosialistipuolueen kaikki opit tarkottavat ainoastaan, väkivaltaista valtion kukistamista ja kommunistisen sovittijärjestelmän tilalle asetamista, antaen ymmärtää että viranomaisten ei pitäisi jättää sosialistipuoluetta rauhaan ennenkuin se on tyyten nävitetty. Näin kirjoittelee mies joka New Review nimisessä poliisidynkialistisessa lehdessä vuosikaupalla kävi sotaa milwaukelasten parlamentaarista toimintaa vastaan, sanoen ettei sellaisella ohjelmalla ole enuta merkitystä kuin se, että sillä jatketaan kapitalismin ikää, lievennetään työväen kärsimyksiä hieman ettei se jaksaisi pitemmäksi olla porvariston kidutettavana. Mutta vallankumouksellisella industrialistisella unilla ja "mass actionilla" — joukkotoiminnalla — joka väkivalloin murtaa esteet tieltään, sillä sitä jonnekin päästään. Tuplajulaistille hän antoi lukemattomat kerrat ylistyslaulun, niinhän aikoihin kun Haywood vielä oli puolueessa ja se vähän mitä hän poliittisesta toiminnasta puhui, sopii aivan hyvin pohjaksi nykypäivien kommunistien esityksille. Hänen väkivaltaiset opetuksensa eivät kuitenkaan saaneet suurempaa jalansijaa puolueessa. Sillä Amerikan sosialistipuolueessa on jo sentään pitkä ajat ollut sellaista sitkeyttä sosialistista aineesta, joka aina pitää huolta tällaisten suuntamestarien patentti keinojen kelvottomuuden osottamisesta. Hän jäi omaan arvoonsa, aatteilla leikkivän miljuneerin arvoon, ja kun koettelemuksen hetki tuli, antoi hän kaikille riittävän vakuutuksen siitä että luokkansa kutsumus oli hänelle suurin kaikišta.